

1657

10. Jan. 1894: 1. Beh. af Lovf. om Fattigvæsenet paa Færøerne.

1658

er et Standpunkt, som herved ligger saa mange Aar tilbage i Tiden, at jeg forbydes over, at man kan gøre Forsøg paa at faa saadanne Bestemmelser for Færøerne. Den Gang jeg saa dette, kom jeg uvilkaarlig til at tænke paa den Institution, som man havde i gamle Dage i Jylland, en Slags Politi, som man kaldte „Stoddertonger“. De gik omkring fra Hus til Hus og fik paa den Maade deres Ophold. Det er urigtigt, at man paa den Maade vil forsørge de fattige nu om Stunder ved at lade dem gaa paa Omgang fra Sted til Sted. Jeg synes ogsaa, det maa være indlysende, at Forholdene paa Færøerne i særlig Grad maa lægge Hindringer i Vejen for en saadan Forsørgelsesmaade; jeg synes ikke, at det vil være rigtigt at fastholde den. Jeg anbefaler altsaa det høje Ting at tage under Overvejelse, om det ikke vil være rigtigt at komme bort fra en saadan Bestemmelse. Der er ganske vist den Vanstuelighed deroppe, at man ikke har nogen Fattiggaard eller Fattiganstalt, hvor man kan anbringe dem, som ikke kunne anbringes paa anden Maade, og Forholdene ere jo saa smaa deroppe, at det er vanstueligt at faa saadanne Anstalter, hvor man kan faa Lejlighed til at lægge saadanne ind, som man ikke kan forsørge paa anden Maade, men jeg vil dog spørge, om der ikke kunde være Anledning til at benytte Amtmandsholigen paa Færøerne til en saadan Anstalt, naar Lejlighed maatte gives. Der er saa mange Embedsmænd paa Færøerne, og de sluge forholdsvis betydelige Summer, saa der vel kunde være Grund til at foretage nogle Forandringer; Amtmandsholigen er jo en prægtig Bolig, hvor de fattige kunde faa det meget hyggeligt. Ja, det kan synes noget underligt; men der udgives over 32,000 Kr. til Embedsmænd paa Færøerne af en Indtægt paa 38,000 Kr. saa den Indtægt, der kommer fra Færøerne, næsten udelukkende gaar til Embedsmænd. Hvis man tager flere andre Ting i Betragtning, er det endnu værre. — Der er ogsaa indljet noget fra Forholdene herved forfælsket med Hensyn til Fattigbestyrelsen; man er ikke kommet saa vidt endnu, at man finder, at de egentlige Kommunalbestyrelser kunne bestyre de kommunale Anliggender, uden at der skal være særegne Undtagelser. Lagtinget har i saa Henseende ment, at

man endnu ikke var moden til en Forandring i saa Henseende. Jeg tror, det vilde være heldigt, om man paa nu tog Sagen under Overvejelse og saa at komme bort fra dette. Hvorfor kunne ikke Kommunalbestyrelserne bestyre disse Anliggender ligesaa godt som her uden en særegen Institutions Mellemkomst? Ligesaa er der Forskel med Hensyn til de fattiges Kasse. Som De vide, falder Bestyrelsen af de fattiges Kasse ikke sammen med den øvrige Fattigbestyrelse, det er derimod foreslaaet at skulle være Tilhædet paa Færøerne, og det finder jeg ikke rigtigt. De fattiges Kasse bør lige saavel paa Færøerne som her have en særegen Bestyrelse. Uddelingen finder jo Sted med forskellige Hensyn for Øje og paa særegen Maade, og der er ingen Grund til at blande det sammen. Hvorvidt det er nødvendigt paa Færøerne at have Fattigbestyrelser som her, eller om man skal holde paa, som i gamle Dage, at Sognepræsten skal med, det vil jeg ogsaa henstille til Overvejelse. I det hele finder jeg, at der paa flere Punkter kan være forfælsket at foretage med Hensyn til dette Lovforslag. Dette vil jeg nu ved første Behandling henlede Opmærksomheden paa, og beder i det hele taget om, at det maa tages under Overvejelse, om der er Grund til at fastholde i flere Henseender særegne Standpunkter, forskellige fra, hvad der finder Sted her med Hensyn til Fattigloven paa Færøerne.

L. Thomsen: Hvad det første Punkt angaar, som blev berørt af den ærede sidste Tale, nemlig om den Institution, at Fattiglemmerne gif paa Omgang mellem Distrikts Skatteydere paa Færøerne, da maa jeg bemærke, at det er noget, som har fundet Sted i stort Omfang tidligere; men jeg tror ikke, man kan sige, det bliver anvendt saa meget for Tiden. I det Forslag, som her foreligger, fastslaas det jo ogsaa i § 43, at det som Regel skal være forbudt at forsørge de fattige saaledes, men at det kun undtages i særlig Overøvrigheden giver sit Samtykke, kan ske. Jeg tror ikke, der er tilstrækkelig Anledning til at forandre Paragraphen, naar denne Forsørgelsesmaade gøres til Undtagelse. Forholdet er jo nemlig det, at de Fattiglemmer, som forsørges paa den